

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.



PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

¡¡¡TRENTA ANYS!!!

Malditos treinta años.
¡Funesta edad de amargos desengaños!
(ESPRONCEDA.)

Apesar de sa avansada edat, lo vellot de la dalla y lo relotje corra mòlt. Sembla que era ahí quan se casaren los pares de la Cristina; quan la Providencia los hi concedí una noya més maca que las pessetas, ròssa com un fil de or; y quan regalaren á la dida un mocador de pita pe 'l coll, ab motiu de haber sortit la primera dent.

Després la posaren de llarch y la noya tingué un nubi á qui deixá per pobre y un altre á qui no volgué per llèig. Després un nubi pobre y llèig la deixá á ella, y Cristina tenia ja vint y cinch anys.

Las companyonas ab qui havia anat á costura se casaren totes; las amigas de col·legi, de saraus ó de passeig, aquellas ab qui tingué las primeras confidencias dels moviments de son cor, prengueren també estat, y Cristina arribava ja als vint y vuit anys.

Volgué plantarse, com si jugués á la trenta una, y en efecte ho fèu de boca; pero lo temps, que es senyor mòlt y mòlt formal, no se deturá per aixó. Las agullas del relotje, que donan voltas á la esfera per los venturosos y per los desgraciats, rodaren ab igual velocitat per Cristina y vingué lo dia en que hora per hora, minut per minut, senyalaren lo trenté aniversari de son naixement.

¡Trenta anys! veu fatídica com lo *ja es tart* dels pobles; retumbant, com lo *quos ego...* de Neptuno; desconsoladora, com lo *lasciate ogni speranza* de Dante... Aquesta fou la que resoná en los oídos de Cristina y la feu reflexionar.

Y reflexioná que en aquest món no hi podem ser dos vegadas; que de noya havia passat á dona sense casulla ni consentiment propi; que quan la camisa comensa á fer candela lo sexo femení no serveix per un borral; y finalment, que lo ofici de tia sense nebots, es lo menos apetitós de tots los oficis.

Habent fet totes aquestas reflexions se trová que havia passat una nit sense dormir y que tenia trenta anys y vint y quatre horas.

Volgué lluitar ab son destí: prengué pentinadora (de duro) que li arreglés los cabells sempre á la moda, no planyenthi bandolinas ni pomadas; feu encarir lo *cold-cream* y la *leche de Venus*; llogá un camalich per cordarse la cotilla y convertí la qüestió de las tallas que han de entrar en un vestit en la mes important de sa existencia.

Fins intentá pintarse y comprá un pegat de sis; pero ho feu ab tant mala sort, que una coneguda li preguntá si tenia febre y una altra si li sortian herpes (vulgo brians, segons lo Diari). Per aquet motiu hagué de deixarho córrer.

¡Si ne va fer, Dèu meu, de cosas aquella bona Cristina pera evitar que se conegués que envellia! Entre altrás, despatxá una minyona que per equivocació li digué *senyora*, en conta de *Senyoreta*, porque ella, si bé

renegaba de sa forsada solteria, no volia abdicarse dels privilegis de soltera, y quan la casualitat li permetia alternar ab jovenetas de vint ó poch mes anys, may se descuidava de usar y de abusar de la frase: «Nosaltras, las noyas.»

Mes tot en va. Vella li deyan los homens, no acostantsi poch ni mòlt; vella lo mirall, mostrantli las arrugas de sa cara y las canas de son cap; vella tothom, tractantla ab aquell fret respecte, barreijat de irónica compassió que inspira la desgracia de una solterona.

Cristina tingué cada rabieta y atach de nervis que cantaban lo credo. Los pochos bons instins que pogués tenir desaparegueren, se secaren las fonts de generositat que á raudals fa brotar la juventut.

Renyí ab los homens, trencá los miralls, malehí de tot lo món y se doná per vensuda. De la lluita li quedá una cara xucclada, de faccions duras y mirar provocatiu, un geni verinós y antipátich, una llengua murmuradora, y algun asma de haberse agarrotat tant la cotilla.

No tenint cap afecte pera sos semblants, ni mereixéntlosni cap, se rodeixá de irracionals y tingué, com totes las de sa calanya, gat, gos, lloros, perdiús y altres mil inquilinos deshauciats del arca de Noé. Ab ells y per ells vivint los convertí, segons lo vent que bufava, en caríssims objectes de delectacions apassionadas, ó en ignocentas víctimas de sos mals humors y enfados.

També se fèu beata (mes ben dit, *bayata*). No faltava may á missa, ni descuydaba la no-

vena de Sant Roch, ni los demás setenaris y octavas conegudas. Anava á confessar molt sovint, y los que se estranyan de que tingúes tan per dir, es que se olvidan de que ella no sols confessa los propis pecats, sino los de sas vebinas y los de tot lo barri.

Per fi morí, que en lo món no hi há res etern; morí sens ser plorada de ningú, perquè á ningú havia fet bè y de molts havia dit mal. Son enterro se distingí per la falta de dol, y per ser la caixa la més prima y llarga que may hagués fabricat fuster. No era blanca; pero en cambi no hi faltava la corona de blancas rosas, símbol de estat honest.

Hi havia corona, sí, corona de rosas blancas... tan bruta, tan arrossegada y estantissa que... Vamos la casualitat dóna á voltas llistons que són poemas.

L' AVI.

LOS BALLS DE ESTIU.

Fantasia.

LO EMPRESSARI.

Que vingan los tontos
Saltant y ballant;
Que afliixin los quartos,
Jo 'ls vaig embossant.

CORO DE SENYORS DE LA COMISSIÓ.

Primer de tot la decensia,
Primer de tot la moral;
Aquella que no 'ns agradi
No podrà entrar en lo ball.

UN DELS JOCHS FLORALS.

Bosquets frondosos,—que en cada fulla
Guardau mil tendres—recorts de amor,
Deixau avuy la sombra y lo silenci,
Sufriu bullici—sufriu claror.

UN ENAMORAT.

Lo ball anuncian
Per aquesta nit,
Avuy tinch de véurerla,
Avuy tant sols visch.

UN MOSQUIT.

Vaig á cassa de amors fàcils
Mentres ballo un rigodon;
Sensacions, moviment, gresca,
Tot... menos donar lo cor.

UNA CUSIDORA.

En la nit del diumenge
Me poso galas,
Mil cintas, flors y adornos
Que me fan maca;
Perque quan peta
Vull que tothom me prenguia
Per senyoreta.

UN JOVE GASTAT.

No sè com cosa tant tonta
Com lo ball, pòt donar goitj;
Aquets que ab tant afany ballan
Sols me inspiran compassió.

UN MORALISTA.

Pe 'ls dos sexes lo ball es una sima
De eterna perdició;
Jóvens que á ell vos donau, per ell
La epidemia, la mort. (vos vinga)

UN BON SENYOR.

Assentat en lo passeig
Me estalví quatre rals
Desde aquí música sento
Y veig fochs artificials.

UN POBRE.

Mentres ells se diverteixen
Jo demano caritat,
Mentres ells se diverteixen
Jo me estich morint de fam.

LO EMPRESSARI.

Que vingan los tontos
Saltant y ballant;
Que afliixin los quartos,
Jo 'ls vaig embossant.

L'ONCLE.

Aixins com Diógenes anava pel món ab una llinterna buscant un home, D. Joseph Zorrilla que 's troba en Barcelona, va ab alguns dramas sota 'l bras, buscant per Espanya un actor que 'ls hi puguia representar. Diógenes va morir sense haber trobat l' home, y 'm sembla que l' insigne poeta espanyol se 'n tornarà d' Espanya ab las produccions sola la aixella.

Será llástima que aixins com veurém algunas obras que actualment está escribint y que publicará 'l seu digne editor D. Leon Villiez que l' acompanya, no pogam per falta d' actors aplaudir las novas composicions dramáticas del autor del *Sancho Garcia* y *El zapatero y el rey*.

* * *

Creyem que 'l públich dintre pochs dias podrà admirar alguna obra del célebre pintor catalá D. Mariano Fortuny, que ha vingut á donar una ulladeta per la seva patria portant-li algun recort digne del seu pincell junt ab lo pintor italiá Bonatelli, premiat en la exposició de París.

* * *

Diu l' empresa del *Prado Catalan* que vol fer anar al públich de sorpresa en sorpresa. ¡No calia que ho dignés! ¿Que no era una gran sorpresa 'l representar D. Juan Tenorio en plé mes d' Agost? No vull dir per aixó que seguia petita sorpresa 'l donarnos zarzuelas

detrás de 'n Rossi. Si volen donar mes sorpresas, fassian que ab las zarzuelas s' estrenian decoracions novas, del autor de las del Macbeth y de la funció als héroes del Callao.

* * *

Las decoracions ab que va presentarse 'l Macbeth en lo *Prado*, no pòden passar ni ab curriolas. No falta qui diu que 'l taller de pinturas d' aquell local, no es prou gran. ¡Si ab un taller petit nos han donat tant grans marmatxos, no sé qué mes se podia esperar d' un taller gran!

A ZORRILLA.

Yo soy el Trovador que vaga errante,
Si son de vuestro parque estos linderos
No me dejes pasar, mandad que cante;
ZORRILLA.

Ton oferiment recullo;
Jo vull escoltar tos cants.
Pulsa ta sonora lira,
Lo Trovador castellá.

Si n' has visitat la Verge,
La Verge de Montserrat;
Si n' has vist de sas montanyas
Las rocas y los barranchs;
Si has contemplat los abismes
De aquella erma soletat;
Si t' has vist mes prop del cel,
A las cimas arribant;
Si d' allí las alenadas
Lo teu front han orejat;
Si retronant baix tos peus,
T' has vist mes que los trons alt;
Y si las espesas boiras
Han fugit al teu devant,
Y has vist lo sol refulgent
La planura engalanar,
Daurantne la groga espiga,
Esmaltantne los verts prats,
Platejantne las rieras,
Avassallantne la mar,
Ton oferiment recullo;
No 't deixo passar avant
Sense que pulsias ta lira.
Jo vull escoltar tos cants,
Lo Trovador de Castilla,
Que son meus aquells lldars.

C. R.

Nits passadas varen robar á un pel carrer.
Lo robat, esplicantho á un seu amich, li va dir:

—¡Me varen pèndrer tot lo que portava!

—¿Pero que no portavas 'l revólver?

—No: ¡quina sort!

—¿Que vols dir que haurias fet alguna desgracia?

—No: vull dir que també me l' haurian robat y m' hauria sapigut greu, porque es un arma molt bona.

* * *



La tornada de 'n Zorrilla .

lit. Gabriel

—Don Jean, li prometo que sempre li seré deutor de....

—¡Encara gosa dir que sempre 'm será deutor.

—¡Si es en favor de vosté!

—No: en favor meu es que 'm pagui lo que 'm déu y no que 'm degui sempre.

* * *

Un cassador que sabia tant de cassar com jo de lo que hi ha en la lluna, pero que volia fer véurer que 'n sabia la prima, va sortir ab un seu company a cassar cunills. Lo company va matar sis perdius, y veyent que l'altre no duya res al sarró:

—¡Home! li va dir, ¿no dius que cassas tant bè? ¿Donchs cóm es que no portas res, sent aixís que te han passat pel devant una pila de vols de perdius?

—Jo 't diré, contestá l'altre, com que anavam per cunills y no n'he vist cap, no he volgut tirar á las perdius.

L' ESTUDIANT Y LA CAMPANA.

FÁBULA.

Un estudiant de profit,
Prop la casa ahont vivia,
Una iglesieta hi tenia
Que li causava neguit,
Pues al posarse á estudiar
Los vespres, l' amohinava
La campana que tocava
En lo vehí campanar.

Un dia, de rabia blanch,
Donchs que lo pobre minyó
No sapigué la lliçó
Per lo continuo *ninch nanch*,
En buscar xicots s'afana,
Ne troba, 'ls dóna quartots
Perque á tal hora 'ls xicots
Apedreguian la campana.

L' hora ja n' es arribada;
Se posa 'l minyó á estudiar
Y comensa 'l campanar
Ninch y nanch, altra vegada.
Los xicots que s' esperavan
Previnguts, desde la plassa
Tiran pedras tots en massa
Y en la campana encertavan.
L' estudiant molt mes s' enfada,
S' enneguita, 's desespera,
Perque cada pedra n' era
Una nova campanada.
Per tant soroll acallar
Llensant lo llibre, 'l minyó
Surt fet un brau al balcó
Cridant: «¡Prou! ¡prou! ¡prou tirar!»

Ja conceixará 'l lector

*Mes d'un gènit tarambana;
Donchs deixarlo es lo millor,
Perque ell es com la campana
Que quant mes se hi fa, pitxor.*

LO MESTRE.

—¿Quán li sembla que puch tornar pel compte?

—¿Pel compte? No 's cansi: aquí 'l tè tal com me l' ha dut; empórtisel ara mateix.

* * *

Li varen preguntar á un qué s' estimava mes, l' ivern ó l' estiu.

—Jo li diré, contestá: del estiu m' agrada tot menos la calor; y del ivern res m' agrada escepte 'l fret. Es dir: tréguian al estiu la calor y es una cosa magnífica, tréguian al ivern lo fret y es una cosa tonla.

EPÍGRAMAS.

Parlant de carns y de viandas
Ahí 'm deya D. Francisco:

—Des que 's va morir la dona
Que no he menjat mes tossino.

—Avans era la Pilar
Tant groga, que feya por,
Y ara, gasta bon color.
—¡Es que 'l gasta del més car!

Un jove volia anar á una reunió particular.
—Ja t' hi presentaré, li va dir un seu amich,
pero m' has de prométrer que no farás cap bestiesa.

—No tinguias cuidado; anem.

Se 'n van: l' un presenta al altre y al cap d' una estona que s' estavan á la reunió, com l' esperma del piano feya cremell, la senyora va cridar á la criada que hi anés.

—No hi ha necessitat, diu lo presentat de nou.

Y aixecantse, ab los dits treu lo cremell de la esperma.

—¿Que s' ha cremat? preguntá la senyora veyent que 's sacudia 'ls dits.

—No senyora, no, costestá 'l que havia presentat al jove. ¡Jo so 'l que m' he cremat!

SÍMILS MUSICALS.

¿En qué se sembla la solfa á una casa?

—En que tè escala y claus.

¿En qué se sembla la solfa á un arquitecto?

—En que tè compassos.

¿En qué se sembla la solfa á un bon artista?

—En que tè do.

¿En qué se sembla la solfa á un estudiant?

—En que tè notas.

¿En qué se sembla la quinta nota de la escala musical al espárrech?

—En que es sol.

¿En qué se sembla 'l compás d' un *allegro* á un noy aixerit?

—En que es molt viu.

ENDEVINALLA.



Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Ros-ca.—II. Co-to-rra.

Sol-lució al geroglífich.

A la una, á las dugas, á las tres, salta pagés.

XARADETAS.

I.

Lo primer se fa ab la veu;
Y ab un ganibet lo dos.
En los calaixos de sastre
No hi manca may lo meu tot,

II.

La primera es temple bell
De dintre de Barcelona;
Es per béurer, la segona.
Y lo tot, es un aucell.

GEROGLÍFICH.



En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia,
Pasatje de Escudillers, número 4.